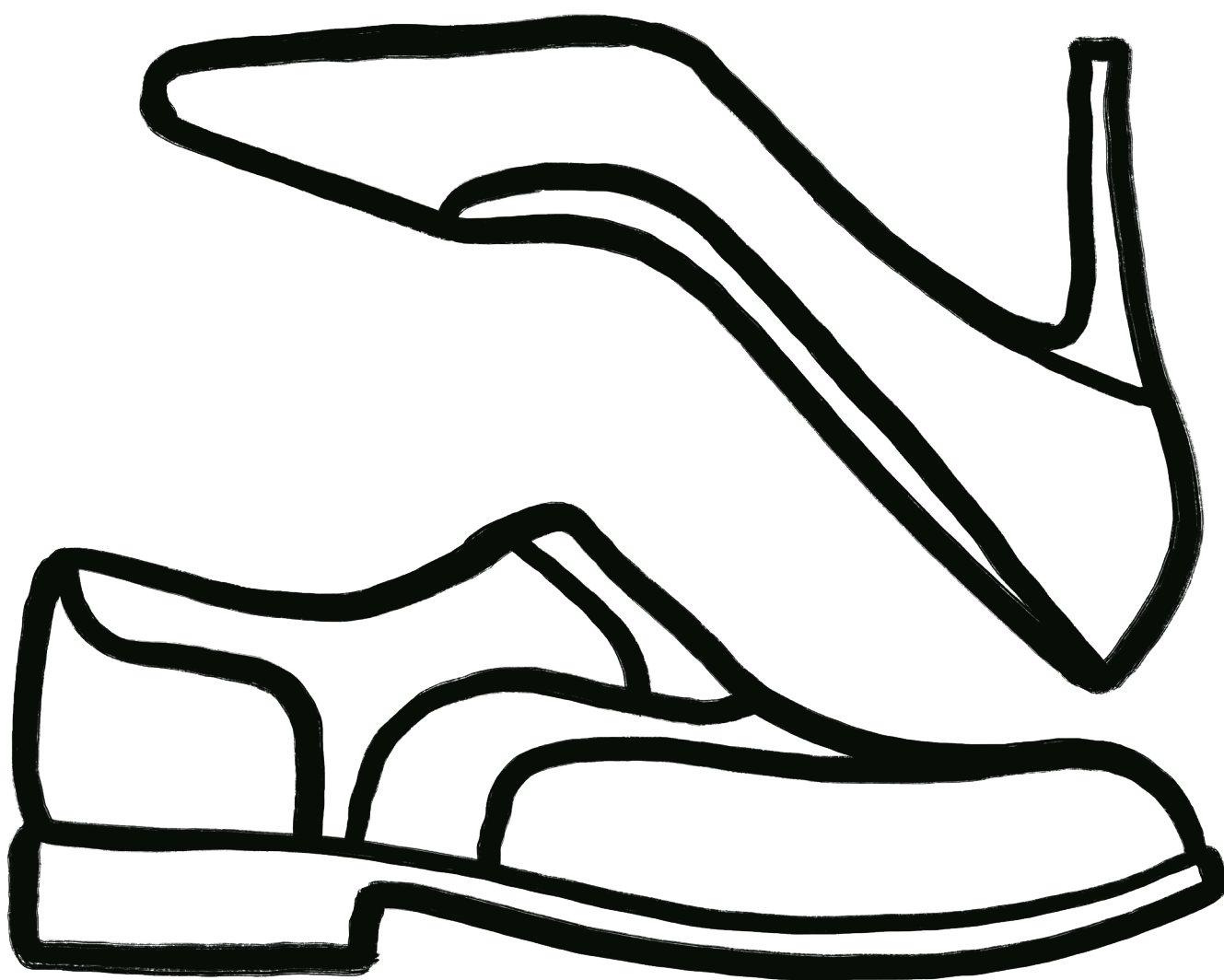

SCHOEN VERHALEN

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Semra

Ze waren net in Nederland. Gevlucht voor oorlog, in 1994. Joegoslavië viel uit elkaar, etnisch geweld dreef de mensen weg. In Schiedam werden ze opgevangen in een azc. Het werd ook hun stad. Met een paar honderd gulden per maand konden ze in een appartementje een nieuw bestaan opbouwen. Haar moeder had oog voor mooie schoenen. Ze verlekkeerde zich aan de etalage van de schoenenwinkel. Vooral de Ecco-schoenen trokken haar aandacht: fijne, zachte schoenen waar je lekker op kon lopen. Dat paar schoenen, dat was ik. De winkeleigenaar liet mij passen, daarna kon ze geen afscheid meer van me nemen. Liefde bij het eerste contact. Alleen was de prijs niet mals, voor deze gezellige instappers moest het bedrag van 130 gulden worden neergeteld. In die tijd en zeker voor haar een enorm bedrag. Ze kwamen rond van een paar honderd gulden per maand. Haar man schudde droevig zijn hoofd; 'helaas, wij zijn vluchtelingen uit Bosnië. Dit is boven ons budget.' Er werd op het sentiment gespeeld, een serieus spel waar niemand ongevoelig voor blijft.

De man van de schoenenwinkel zei dat hij in dat geval een andere, goedkopere schoen had. Zij schudde nee. Het was of ik, of niet. De man van de winkel zakte wat met de prijs. 'Honderd gulden.' Nog steeds te duur.

'We komen uit Bosnië, we komen uit Bosnië,' herhaalde ze. Hij zakte naar tachtig gulden. Nog steeds te hoog!

'Ik wil absoluut geen andere schoen.' De man van de winkel raakte onder de indruk van de volharding van de vrouw. En er waren nog andere klanten die stonden te wachten op service.

Hij pakte mij in. En de vrouw rekende tien gulden af. Althans, dat is wat ze vertelde aan haar dochter.

Die schoenen betekenden voor haar thuiskomen. In Bosnië had ze ook mooie schoenen gehad. Door de oorlog moesten ze alles achterlaten. Ze waren op slofjes gevlucht. Haar mooie schoenen waren gestolen. Ik betekende niet alleen een nieuw begin, ik betekende voor haar het vooruitzicht op een nieuw begin. Iets van hier, dit nieuwe land waar ze haar weg in zocht. Ik was iets dat zou blijven, lang nadat ik versleten was.

Later is ze teruggegaan naar de man van de winkel om hem te bedanken. Hij vertelde dat hij een goede daad wilde doen. Ze zou het nooit meer vergeten.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Louise

Dat ik er zo afgetrapt uitzie is wat mij mooi maakt. En toch kan ik nog heel lang door. Meindl is mijn naam, ik ben afkomstig uit Duitsland. Men prijst mij om mijn duurzaamheid. Eigenlijk ben ik allang aan vervanging toe, maar Louise kan geen afscheid van me nemen.

Wandelen staat bij Louise voor blijdschap. Toen ze zeventien was vertrok ze met een vriend naar Engeland; in een dump kocht ze soldatenkisten en met de pukkel op de rug loopt ze heuvels en bergen op en af. Het onbekende tegemoet gaan gaat haar makkelijk af, ze is nieuwsgierig naar wat er komt.

Onderweg ontmoette ze mensen en onderweg ging de tijd heel langzaam. Als je wandelt hoeft je niet snel te gaan, liever niet zelfs. Van nature zet ik er graag de pas in, maar van Louise heb ik geleerd dat als je langzaam durft te gaan, je meer ontdekt. Niet alleen zie je meer, de ervaring blijft je langer bij en kan uitgroeien tot een krachtige herinnering waar je in moeilijke tijden aan kunt terugdenken om troost uit te putten.

Toen ze scheidde verwerkte ze het uit-elkaar-gaan door te wandelen, er is een foto van haar gemaakt waarop je kan zien dat ze lacht, net na de scheiding. Ze is daar gelukkig. Misschien is de kracht van het wandelen dat je zonder dat je het doorhebt alle zorgen van je afglijden. Kom je eenmaal uit een diep dal, staat er een afgrond op je te wachten – ook dat hoort bij wandelen. Het ongewisse overvalt ons net wanneer je denkt dat je hoog en droog zit.

Haar zoon is onlangs overleden. Binnen

vierentwintig uur na opgenomen te zijn geweest voor een pneumokokken-infectie was hij gestorven. Hij is drieëndertig geworden. Was nooit ziek. Heel sportief. Zomaar. Het rouwproces heeft Louise uitgeput. Het lichaam voelt zwaar. Ze wil weer licht voelen. Ik heb haar toen moeten missen, ze liep langs me en zag me wel maar gebruikte me niet.

Ze gaat nu naar Portugal, daar waar het pad van Santiago de Compostella ophoudt, daar gaat zij verder. Alsmaar verder. De horizon verschuift voor je ogen en je hebt de horizon te volgen als je verder wilt komen. Maar hoe scherper je alles ziet, hoe meer je lijkt te dromen. Is dat niet raadselachtig? Ze loopt tweeëntwintig kilometer per dag, om verlost te blijven van blaren heeft ze loperswol. Wol die me warm houdt.

Onderweg praat ze met andere wandelaars, maar het hoeft niet per se. De gesprekken vinden plaats, zoals het ineens kan onweten of zoals de zon doorbreekt. Door te wandelen word je een natuurfenomeen.

Ze heeft met mij al meer dan twintig reizen gemaakt. We komen niet meer van elkaar af. Ter voorbereiding op de grote reis loopt ze om Schiedam. Op weg naar huis maakt ze alweer plannen voor de volgende reis. Want er is altijd weer een reis erna.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Aïcha

Aïcha was zwanger. Esra van acht en Sami van twaalf verheugden zich enorm op de toevoeging aan het gezin. Aïcha en haar man hadden het niet gepland, de mens wikt, maar Allah beschikt! De gedachte dat het gezin uitgebreid ging worden gaf hun diepe voldoening.

Er moest een onderzoek worden gedaan, de arts vertelde dat het een kind met downsyndroom was. Ze vielen van hun roze wolk af. Maar ze krabbelden ook weer op want ze wilden wat hun gegeven was ontvangen. Een moeder met een kind met Down deelde haar ervaringen. Ze werden vriendinnen. Het kind kwam in een warm nest ter wereld. Ze noemden haar Zahra, wat in het Arabisch schittering betekent. 'Zahra is in deze koude wereld hard nodig,' zei haar moeder.

Speciale kinderen hebben speciale schoenen nodig. De fysiotherapeut raadde hen een speciale schoenenzaak aan. Zahra's wreef ligt anders en dat moet de schoen compenseren. De gespecialiseerde schoenmaker had mooie schoenen voor ze maar er hing wel een fiks prijskaartje aan. Bovendien groeit Zahra hard door, en haar voetjes ook. De schoenmaker raadde aan zolang ze nog niet liep ook geen schoenen te nemen. En toen ze op een dag opstond om te lopen zijn ze bij Van Haren schoenen gaan kopen. Die bleken wonderwel goed te passen. Ik heb het heel fijn met Zahra, ze loopt gewoon haar neus achterna en dat bevalt me wel. Soms botst me met mijn punt tegen de hoek van een bank, ik zeg dan zachtjes 'au'. Ik hoor haar lachen.

Het zijn de voeten waarmee de wereld ontdekt wordt. Binnenkort mag ze naar de speelzaal waar ik ook andere schoenen zal ontmoeten. Ik kijk er nu al naar uit.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Ludwina

Ze hebben me gemaakt in Isfahan. Ik was het mooiste paar. Ik was vooruit beloofd aan een jonge vrouw, maar ben nooit opgehaald. Ze waren op maat gemaakt en de schoenmaker wist niet wat hij met me aan moest. Op een dag gaf hij ze mee aan een vriend. Die was kort op bezoek uit het buitenland. 'Neem ze mee,' zei de schoenmaker, 'want in dit hele land is er niemand die deze schoen past.'

Zo ben ik in Nederland terechtgekomen. En op een dag kwam Ludwina langs; ze was op slag verliefd geworden op mijn markante verschijning. Ze kon aan me zien dat ik van ver kwam, dat sprak haar aan. Ik hoorde haar een zucht van verlichting slaan toen ze me aantrok. Ze liep meteen met me weg. Mijn punten omhoog betekende vrijheid voor haar. Mij houd je niet tegen. Na een lange wandeling vertelt ze me wat haar inspireert. Bewustzijn creëren. Weten waar je vandaan komt. Weten in wiens schoenen je loopt. Haar voorouders mochten geen schoenen dragen. Ze werkten lange dagen op de plantages onder de brandende zon. 'De geschiedenis van mijn voorouders en de geschiedenis van deze stad vallen samen,' vertelde ze me op momenten dat ze voor zich uit dacht, 'mijn voorouders zijn in gevangenschap gelokt met jenever uit deze stad. Met een kruikje jenever kreeg je de chieft zo ver om afstand te doen van zijn mensen. Mijn familie komt van de plantage Onverwacht, opgericht door een Schiedammer, Gilles de Hooy. De slaafgemaakten kregen met kerst een glaasje jenever. Daarom is jenever ook zo belangrijk in winti, de rituelen waarmee we contact maken met onze voorouders. Die hadden recht op het beste van het beste: die dure jenever. Wie was ontkomen aan de slavernij en vrij werd, ging schoenen dragen. Vrijheid.'

Als ik terugkom van de wandeling, gaat mijn drager snel aan de slag om nog meer mensen in deze stad bewust te maken van de geschiedenis van alle inwoners. Met Ketikoti, de dag dat de afschaffing van de slavernij wordt gevierd, trekt ze haar mooiste Surinaamse gewaad aan, en mij. Daar staan we dan. Hier in Schiedam. En de wereld luistert.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Jack

Mijn eigenaar heeft een nogal bijzondere manier van spreken, en dat is niet onbelangrijk, want het maakt hem tot de kleurrijke mens die hij is. Ik ben in de loop der tijd goed gewend geraakt aan zijn ontwapenende karakter, rap van de tongriem gesneden, Rotterdamse bluf en altijd goede zin.

Zijn verhalen en uitweidingen bereiken mij want hij heeft een welluidende stem, goed gepekeld.. 'De witte jongens' noemt hij me, geen paar dat zolang meegaat als deze; kan zijn dat hij met mij al eenmaal de omtrek van de wereld belopen heeft. Door weer en wind, hè; inclusief sport- en motorongelukjes die een ware aanslag waren op de enkels. Maar altijd blijven doorgaan. Eenpitter, tachtigurige werkweek, niet lullen maar poetsen. Soms liepen we wel acht uur per dag over de kades van Katendrecht; geen steeg of kroeg die geheimen voor hem had. De mensen hingen aan zijn lippen, en ik blonk in de zon. Hij is een verschijning, Rotterdam loopt met hem weg en Schiedam ook. Elke stap die hij zet is een verhaal. Ik kom van Corbeau vandaan, dat was een machtige zaak op de West-Kruiskade waar alle geslepen jongens hun mooiste voetleer kwamen halen – in de art deco-etaleage lagen art deco-schoentjes te glimmen!

Zat zijn rondleiding erop dan moest hij effe een kwartiertje bijkomen in zijn auto, hoorde ik hem tegen zichzelf praten, 'waar ben je mee bezig, vriend!' Eigenlijk kon het niet, op deze balzaalschoenen over de kades gaan – maar, ja, alles voor het plaatje!

Het is eigenlijk karton waar je op loopt, niet goed voor het kraakbeen. Moest hij een vuilniszak buiten zetten, dan moest hij drie dagen van tevoren de therapeut bellen voor begeleiding. Toch kon hij geen afscheid van me nemen, want hij hecht aan vriendschap en loyaliteit. Ik heb hem tenslotte die look gegeven waarmee hij mensen betovert.

Toen ging het niet meer. De voeten waren op. In het ziekenhuis boorden ze gaatjes in zijn voeten, net een steiger. Toen ging het weer totdat het niet meer ging. Hij ging liggen en werd wakker met olifantenvoeten. Infectie, nondeju! Hij weer naar het ziekenhuis. Ze schrokken zich rot. Hij had geen dag later moeten komen, dan hadden ze de voetjes moeten amputeren. Een hele operatie. De artsen gaven hem een compliment: dat zijn been er nog aan zat was voor vijftientwintig procent te danken aan zijn optimisme. Kan ik zeggen dat ik nogal trots ben op mijn eigenaar?

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingens, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Eugène

Ik ben een opvallende verschijning, ik weet het en ik geniet ervan. Ik ben Campers, made in Spain. In de jaren negentig veroverden we de wereld met onze opvallende verschijning.

Je mag me gerust van top tot teen bekijken. Je zou kunnen zeggen dat je bij mij het museum dat mens heet binnenstapt. Via mij klim je naar boven om de rest van het kunstwerk te aanschouwen. Neem je tijd. Wie mij heeft uitgekozen kiest ervoor om het leven als een totaalkunstwerk te zien.

‘Het leven heeft hem geleerd open te staan voor alle invloeden,’ dat zegt hij dan. Wat hij met mij wil uitdrukken is dat het leven elke dag een kans biedt om iets nieuws te ontdekken, iets dat het leven mooi maakt. Het enige wat je niet moet zijn is onverschillig, zet dat deurtje op een kier, wees niet bang.

Hij heeft mij van het schap gehaald in Mallorca op een zomerdag; hij zag me staan en was meteen verliefd. Hij ontdekte dat ik de schoen was die bij hem paste, maar wat hij nog niet wist was dat die aankoop het begin was van een avontuur dat zijn leven zou bepalen.

Daar begon de transformatie waarvan hij inmiddels het resultaat is: een man die als een kunstwerk door de wereld beweegt om daarmee te inspireren. En het begon allemaal op die dag in Mallorca.

Dat is alweer dertien jaar geleden. De tijd gaat snel. Maar voordat hij mij ontmoette was er al veel gebeurd.

Twintig jaar geleden stond hij op het punt gas te geven op een kruispunt in Den Haag toen een tram tegen zijn auto ramde. Door het ongeluk liep hij hersenletsel op, waardoor hij zijn werk als architect niet meer kon uitoefenen. Hij moest gedwongen stilzitten, maar dat betekende niet dat hij zich moest laten definiëren door de beperkingen. Hij ontpopte zich daarna tot grafisch ontwerper. Ik denk dat die aankoop op die dag in Mallorca ook het vieren van een overwinning was. Een kroontje om de lange weg die hij was gegaan af te sluiten. De wereld lag aan zijn voeten.

Die creativiteit vertaalt zich ook naar zijn outfit. Hij is zelf het beste visitekaartje. Broek, overhemd, sweater, bril; alles straalt een lust tot combineren uit. Grafisch ontwerp in den vlez.

Op dinsdag neemt hij vrij om met zijn dochter te fietsen en er een leuke dag van te maken. Zijn autistische dochter gaat naar een zorginstelling waar ze liefdevol wordt opgevangen, hij brengt haar naar Rotterdam-Zuid. Ook daar trekt hij met mij de aandacht en opent zo het gesprek! Mensen worden vanzelf zacht wanneer ze een wandelend kunstwerk zien. We lopen, we ontmoeten. Naar een betere wereld vol kleuren en vormen.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks
Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,
Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Han

Ik ben meneer 47. En wie mij draagt torent boven de rest uit. Als ze ooit een Schiedamse versie willen maken van de Grote Vriendelijke Reus dan zou hij daar geknipt voor zijn. Hij was al vroeg groot. Spijkerbroeken werden in zijn maat niet gemaakt. Voor grote schoenen moest je naar Van Dooren, waar nu een Poolse supermarkt zit. De eigenaar, meneer Van Dooren, was kaal en miste zijn ondertanden. Zijn ouders wilde dat hij schoenen van het merk Robinson droeg. Je koelkast moest Bosch zijn. Je auto Daf. En je schoenen Robinson. Maar meneer Van Dooren had in zijn maat geen schoenen van Robinson. Hij kreeg andere schoenen, gemaakt van juchtleer en niet kapot te krijgen. Meneer Van Dooren gaf zegels bij elke aankoop. Mijn eigenaar spaarde zegeltjes waar hij ze maar krijgen kon en van de doos waar ik in zat maakte hij een kijkdoos. Zo zat hij lekker in zijn eigen wereld te knutselen. Als je zo groot bent, kijk je over iedereen heen, je ziet verder, dieper; ik kan me voorstellen dat dat je ook ergens eenzaam maakt. Zijn hoofd kijkt vanaf een meter zesennegentig uit over de wereld, hij voelt de zeewind als eerste. En waar hij komt haalt hij verhalen.

Bijvoorbeeld over de Turkse man die op het Centraal Station van Amsterdam schoenen poetste, hij had een hele uitstalling klaar staan – het leek wel een Turkse bazaar. Hoewel hij geniet van het ambacht van schoenpoetsers, ziet hij me liever met het stof erop. Hij zegt van zichzelf dat hij op de penning is. Maar er speelt iets anders: meneer 47 is gewend om de wereld met een historische blik te beschouwen. Waar jij een gebouw ziet, ziet hij jaartallen, aardbevingen, overstromingen, oorlog en conflict. Hij ziet kortom het stof der eeuwen dat er op gevallen is. Daarom vindt hij het heel fijn dat er op mij stof ligt en een beetje vuil. Zoals de geschiedenis zelf, zoals de tijd gaat. Een regen van stof.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Anne

Ik kom net terug uit Duitsland, waar Anne een trailrun heeft gedaan; dat is lopen door bossen, over velden en hoge heuvels. Bij elkaar heb ik wel driehonderd meter omhoog gelopen. Gelukkig ga ik dan ook weer naar beneden. Ze doet dat heel precies, technisch afdalen heet dat.

Hoe we elkaar hebben ontmoet? Het begon in de coronatijd. Ze deed wat fitness en haar trainer stelde voor om een stuk te gaan hardlopen. Eerst vijf kilometer. Een paar dagen later zes. Ze ontdekte dat ze het leuk vond, ze ontdekte ook dat ze er goed in was. Ontdekken dat je ergens goed in bent voelt als verliefdheid. Haar vader was een hardloper, hij liep elke dag tien kilometer op de loopband. Toen hij overleed is ze om hem te eren tien kilometer gaan rennen. Puur voor hem. Ze rende onder het uur. Een overwinning. Ik merkte dat ze nieuwsgierig werd naar hoe het is om een halve marathon te lopen. En een hele.

Maar haar hart ligt bij de trailrun. De struiken tegen je kuiten aan voelen zwiepen. Heel kleine wondjes op de enkels waar een straaltje bloed uit loopt door de doornen van een exotische plant. Naar beneden stuiten, de Alpen in de verte zien liggen. Steeds hoger gaan en je adem diep voelen. Eind dit jaar loopt ze de eerste ultratrailrun, een wedstrijd van honderd kilometer.

Als ze niet hardloopt dan runt ze een theater. Ze maakt voorstellingen. Regisseert. Het hardlopen geeft haar rust. Ze stapt even uit de bubbel. Het verstand gaat dan op nul. Gewoon alleen maar voelen wat het lichaam in petto heeft.

Ik ben Mizumo's, de eerste schoenen waar ze een marathon op heeft gelopen. Een hardloper zal nooit afstand doen van de schoenen waar hij zijn eerste marathon op liep. Op mij ving ze haar trainingen aan wat lange, slopende weken waren waarin werd toegewerkt naar dat startschot voor de 42 kilometer en 195 meter. Ik sta voor haar voor toewijding, doorzettingsvermogen en vooral ook plezier. En ze ziet nog iets anders in mij: het vuur van het hardlopen dat door haar vader aan haar is doorgegeven. Ze pakt me op en sluit haar ogen. Ze hoort de meute van lopers om zich heen. De aanzwellende muziek, de stilte voor de storm. Het startschot. De adem wordt een golf. De wereld een zee.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks
Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,
Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Arne

Op een dag vond een kunstenaar mij, haalde mij uit de aarde waarin ik een paar honderd jaar verborgen lag. Misschien ben ik wel net zo oud als de stad Schiedam, wie zal het zeggen.

Nadat hij de korsten klei wat had weggeduwd zag hij de schat die ik was. Oog in oog stond hij met het betere voetenwerk, gedragen door iemand, lang geleden.

De kunstenaar draaide me naar het licht toe en mompelde dat ik er een lange reis op had zitten, alsof ik een verloren gewaande vriend was. Hij noemde zijn naam. 'Ik ben Arne. Heel vaak heb ik bijzondere voorwerpen uit de klei gehaald. Als je een schoen vindt is dat heel bijzonder. Jij bent bijzonder, mijn vriend.'

In zijn vrije tijd spitte hij in de aarde naar voorwerpen. Het ging hem niet om de vondst, het ging hem om de zoektocht. Kinderlijke opwindning. Toen hij opgroeide was Schiedam een grote uitgestrekte vlakte, zo ver het oog reikte zag je zand en als je je wimpers sloot, kon je je voorstellen dat in de verte de mammoeten liepen.

Dat ik zoveel vragen opriep maakte dat hij niet op me uitgekeken raakte.

Wie was mijn laatste eigenaar? Hoeveel was er voor me betaald? Hoe was ik hier terechtgekomen? Ik kon hem dat niet vertellen, want het was te lang geleden. Ik was het vergeten, als je zo oud bent dan is de vergetelheid groter dan de herinnering.

De rest van zijn leven zou hij schoenen verzamelen. Hij vond ze overal. We dragen allemaal schoenen, ons hele leven lang.

De meesten worden na verloop van tijd weggegooid. Is dat niet heel jammer want schoenen herinneren ons aan belangrijke momenten in het leven. Een huwelijk. Een reis. Nieuw werk. Zijn zoon nam hij mee naar de grotten in Frankrijk waar de eerste mensen woonden. Daar hadden een volwassene en een kind een voetafdruk achtergelaten. Hij nam zijn zoon mee naar oude fabrieken aan de rand van de stad waar arbeiders hun schoenen hadden achtergelaten. Het rook naar olie, leer en terpentijn. Die schoenen bewaarde hij naast zijn eigen schoenen.

Schoenen dragen ons geluk en ons verdriet, ons zweet en ons genot. Daarom was hij zo onder de indruk van mij: dat in die honderden jaren zo weinig veranderd was. Schoenen blijven schoenen.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks
Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,
Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Mona

Mijn eerste eigenaar heette Thea, maar iedereen noemde haar Mona. Ze was de zus van Tine, de moeder van Angèle, die later deze hardloopschoenen heeft gekregen. Ze groeiden samen op in Nederlands-Indië. In de Tweede Wereldoorlog zat ze in het Jappenkamp. Na de oorlog besloot ze om in Indonesië te blijven. Ze werd non. Maar ze ging ook studeren in Jakarta. Civiele techniek. Het kloosterleven trok. Ze genoot van de stilte, de inkeer, de rust die de omringende natuur bracht. Haar retraites waren wijd en zijd bekeken, van heel ver kwamen er mensen op af. Ze hielp de Indonesiërs en was geliefd. In Amerika mocht ze een cursus volgen om op hoger niveau retraites te geven. In Amerika is ze ziek geworden. Kanker over haar hele lichaam. Maar ze werd weer beter. Ze bleef in Amerika. Dat land paste bij haar. Vrijgevochten. Niets is te gek. Ze was daar ook geliefd, ze noemden haar *little brown nun*. Ze ondersteunde homoseksuele jongeren en daklozen. Ze hielp mensen die aids hadden. Mensen die nergens anders welkom waren. Ze hield ervan om makkelijke kleding te dragen, shorts en sportschoenen. In die tijd heeft ze mij gekocht. Tijdens de behandeling tegen kanker ging ze lopen. Eerst vijf kilometer. Toen meer. Ik hoorde haar ademhaling. Ik hoorde haar sterker worden. Ik hoorde haar beter worden. Ik moedigde haar aan. Je kan het! Als zestiger won ze veel marathons. Ze was een bekendheid. Haar laatste halve marathon liep ze op haar drieëntachtigste.

Angèle, de dochter van haar zus Tine, was dol op Mona. Vlak voor haar overlijden heeft Mona mij aan Angèle gegeven. En op mij is Angèle gaan hardlopen. We lopen door de Hoogstraat, Schiedam uit, richting de wijde polders. De vrijheid wordt in kilometers opgemeten.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingens, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Ik

Op donderdag reed zijn vader hem naar Schiedam, want op vrijdag was er koopavond in Rotterdam en moest er gewerkt worden in de slagerij. En dus viel de keuze op donderdagavond, want Schiedam was heel dichtbij en ze begaven zich naar de Hoogstraat waar ze een winkel tjokvol schoenen binnenliepen. Mijn toekomstige eigenaar, schrijver van dit stuk, keek zijn ogen uit. Hij mocht één keer in het jaar schoenen uitkiezen. Waarom zijn vader juist deze winkel uitkoos wist hij niet. Misschien had hij gehoord dat hier goede schoenen tegen een goede prijs te koop waren. Zijn vader had een hekel aan hoge prijzen maar hij had een nog grotere hekel aan spullen die niet lang meegingen. Zijn ogen vielen op mijn klittebandschoenen met de figuurtjes van Suske en Wiske erop. Zijn favoriete strip. Hij kende al hun strips uit zijn hoofd; zo obsessief las hij de avonturen dat hij aan één plaatje genoeg had om te weten uit welk stripboek het kwam. Het was echt zo: in de klas hadden zijn klasgenoten plaatjes uit Suske en Wiske meegenomen en hem die laten zien en hij had alles goed geraden. En nu zag hij ons, schoenen met Suske en Wiske erop, op de linkerkant Suske, op de rechterkant Wiske. En wat het helemaal afmaakte was het klittenband.

Deze schoenen hoefde je niet te strikken. Je stapte in, trok het klittenband aan en je kon gaan. Op deze schoenen kon je vliegen. Snel gepast, ingepakt en betaald. Ze stonden alweer buiten, het winkelend publiek rolde door de straten. Maar wat hij echt bijzonder vond was dat zijn vader moeite had genomen om samen met hem schoenen te gaankopen. Hij zou dat ritje nooit meer vergeten.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

Frans Hamerslag

Er wordt nooit onverschillig naar me gekeken. Er wordt nooit zonder liefde naar mij gekeken. Er wordt nooit zonder hoop naar mij gekeken. Ze hadden me weg kunnen doen, want teleurstelling moet je uit het zicht houden. Ze hadden me op Koningsdag kunnen verkopen aan een passant, die me zou hebben meegenomen en nooit van mijn geschiedenis zou hebben geweten. Ze hadden me kunnen negeren, ergens op een plank neer kunnen zetten. Maar dat deden ze niet. Ze gaven me weg aan hun beste vriend die me kon bewaren, en samen met mij vond ook hun verhaal een luisterend oor. Want iemand die naar je luistert is belangrijk wanneer het verdriet als een orkaan door je lichaam raast. Na een langdurig medisch project was Ingrid zwanger geworden, Reinder kon ook zijn geluk niet op. Om de komst van de langverwachte alvast vorm te geven werd ik gekocht, kleurige sportschoenen, want de ouders zijn sportief en dat wensten ze ook hun kind toe. Sportiviteit. Er ging geen dag voorbij of er werd mij wel een blik gegund. Vlinders in de buik.

Het kind kwam niet. De zwangerschap brak zichzelf af; en ik was daar. Weggooien dat gingen ze niet doen. Ze gaven mij aan Frans, in bewaring, er moest op mij worden gepast. Wellicht, ooit, op een dag. Of gewoon omdat je soms iets in bewaring moet geven om de wereld een klein beetje groter te maken. Hij zorgde goed voor mij. Gaf me een plekje. Voor hem betekende ik dat het leven niet vanzelfsprekend is. Soms lukt het, soms niet. Maar ik betekende voor hem ook de kracht van de wetenschap, ik ben een ode aan het onmogelijke dat toch mogelijk wordt gemaakt.

Inmiddels hebben Ingrid en Reinier drie zonen. De wetenschap heeft inderdaad een handje geholpen maar het is de liefde die ons bij elkaar brengt.

**Deze publicatie komt voort uit de tentoonstelling
Schoenverhalen in Galerie 158 (april-september 2025)
naar aanleiding van Schiedam 750 jaar**

Projectleider en samenstelling tentoonstelling: Margi Geerlinks

Interviews en teksten: Abdelkader Benali

Tekstredactie: Ruud Roodhorst

Vormgeving: Stang Gubbels

Dank aan: Julia Snickers, de Kleine Ambassade

Dit project is mogelijk gemaakt door: Stichting Schiedam 750 jaar,

Fonds Schiedam Vlaardingen, De Groot Fonds en het Elise Mathilde Fonds

